

Békéscsaba, 1896. április 27. – Budapest, 1976. október 17.

Szülei nincstelen mezőgazdasági munkások voltak. Már gyermekéveitől napszámosként kellett dolgoznia. 1918-ban belépett a földmunkás-szervezetbe, 1919-ben önként jelentkezett a Vörös Hadseregbe. A Tanácsköztársaság bukása után visszament szülővárosába, s annak munkáskerületében, 1921-ben egyik megalakítója lett a földmunkások szakszervezetének. 1922-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Ő irányította, a földmunkás-szakszervezet élén állva, az 1922-ben, 1924-ben és 1925-ben kitört bérharcokat; 29–30 százalékkal magasabb bért követeltek az uradalmak által megajánlottnál. Az 1920-as évek végén taglétszámuk elérte a négyszáz főt.

Az 1930-as évek közepén kapcsolatba került az illegális kommunista párttal, részt vett a helyi csoport illegális találkozóin, vállalta illegális nyomtatványok terjesztését és a kommunista agitációt a földmunkások körében. Tevékenysége nyomán, Dobozon is létrejött egy illegálisan működő kommunista csoport. 1937. július 1-jén „az állam és társadalom törvényes rendjének erőszakos felforgatására irányuló bűntett” miatt letartóztatták. Semmit sem tudtak rábizonyítani, így a vizsgálati fogság után szabadon engedték. Ettől kezdve állandó rendőri megfigyelés alatt állt, egészen 1944 őszéig.

Békéscsaba 1944. október 6-án történt katonai felszabadítása után a Magyar Kommunista Párt városi szervezetének egyik alapító tagja. December 17-én a város delegálta a szakszervezetek képviseletében az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1945 januárjában bekapcsolódott a város képviselő-testületének munkájába. Tavasszal a földmunkások megbízottjaként a helyi földigénylő bizottság tagja. Mint pártmunkás és agitátor a termelőszövetkezetek létesítése során jutott megint politikai szerephez, először 1949–1950-ben, majd 1959–1960-ban.